

Информирано съгласие

Никой пациент не може да бъде лекуван против волята му, освен в някои изрично описани в закона случаи-при психични и заразни заболявания, когато нелечението на пациента представлява опасност за други хора. Правото на информирано съгласие означава, че преди да започне лечението болният трябва да даде съгласие за него. Информираното съгласие се дава във всички случаи, независимо от това дали лечението се провежда в болница или в домашни условия. То е задължителен елемент на лечебно-диагностичния процес.

За да даде съгласие, пациентът трябва да бъде информиран от лекуващия лекар на достъпен език за естеството на заболяването, начините и методи на лечение, вероятният изход от заболяването, последиците от лечението или нелечението, възможните алтернативни методи на лечение, рисковете при провеждане на лечебно-диагностичните процедури. Предоставената информация трябва да е конкретна, предвид състоянието на пациента, а не по принцип. Едва след предоставянето на цялостна информация може да се приеме, че пациентът е дал своето информирано съгласие. Когато лечебно-диагностичния процес предвижда инвазивни методи на лечение (операции, катетъризации и др.), информираното съгласие се дава в писмена форма. Даването на съгласие от страна на пациента не освобождава лекаря от отговорност, за причинена увреда. Липсата на информация или непълното и предоставяне нарушава правата на пациента и може да се превърне в основание за предявяване на иск за обезщетение от негова страна.

В определени случаи, лечението може да започне и без предварително дадено информирано съгласие. Това са случаите, в които пациентът не е в състояние да даде съгласие (например в състояние на кома), а за спасяването на живота му е необходима спешна медицинска намеса. В тези случаи действията на лекаря се основават на това, че спасяването на живота е висше благо, в сравнение с нарушеното право на информирано съгласие и на хипотезата, че ако би бил в състояние, пациентът би дал съгласие за провеждане на лечението.